

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Büchler József*

Cím: *A községi politikáról.*

Forrás: *Képszava*

Bp.

(Hely)

1930. I. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	352
Hely	
Idő	"1930"
Személy	
F.	352:32 1930

A községi politikáról.

— Irta BÜCHLER JÓZSEF. —

La Rochefoucauld, a nagy francia gondolkodó mondta, hogy mindannyiunknak van olyan nagy lelke, hogy másoknak a bajait a legnagyobb nyugalommal viseljük. A francia szellemnek ez a kiválósága jut eszébe az embernek, ha a magyar községpolitikáról, kiváltképpen pedig a budapesti városházán helyet foglaló két kormánypárra gondol. Nagy az ő lelkük, nagy a szivük, ha arról van szó, hogy a mások bajairól — beszéljenek. Ha azonban a mások bajainak orvoslásáról, a szegénység megsegítéséről van szó, akkor a cselekvésre való hajlandóság a legkisebb mértékben sincs meg bennük. Márpedig a szegénység megsegítése körül mélyreható bajok vannak. Nem tudjuk, a budapesti városi alkotmány mai rendszerében sem, teljesen odafordítani tekintetünket, ahol szenvedés, nyomorúság van. Nem tudjuk kinyújtani kezünket feléjük, mert lefog bennünket az álnkormányzat és áldemokrácia szorítása. A demokratikus erők a mai fővárosi alkotmányban sem tudnak kibontakozni és nekünk szociáldemokratáknak, akik a mások bajait nem tudjuk nyugalommal nézni, de nyugtalanságunk, érzéseink, vágyaink és a köteleltségteljesítés hajtának bennünket, a proletárság érdekében való harcunkban erőnk teljességét kell adnunk, hogy valamit alkothassunk.

Fokozottabban lesz ez így az új fővárosi törvény életbeléptetése után, amidőn a fővárosi törvényhatóságának új közgyűlése össze fog ülni. Az új törvényhatósági tanácsban, vagy akár a törvényhatósági közgyűlésben a demokratikus erőknek nem lesz módjukban megnyilatkozni. Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a tőkés társadalmi rend képviselői, urai és szolgálói, kiszolgáló cselédjei csak a korteszsz-

közök mértékéig fognak elmenni, ha a nincstelenek, a betegek, az árvák, munkátlanok bajain való segítésről lesz szó. Minden okunk megvan tehát arra, hogy a legmélyebb bizalmatlansággal nézzünk a fővárosi politika eljövendő esztendei elé. Nincs kétségünk ugyan abban az irányban, hogy a szocialista választótömegek a szociáldemokrata párt községi politikájával szemben teljes bizalmukkal fogják a pártot fölruházni. Azonban éppen a közgyűlés összetételét illetően kell az eljövendő községpolitikai esztendő során bizalmatlanoknak lennünk. Ebben a gyűlésben minczen ugyan virilizmus, mert hiszen a mai kormányzati rendszer „demokratikus” fölfogása nem engedte meg, hogy a virilizmust újra törvénybe iktassák. Ezzel szemben viszont ott áll az örökös tagok, a képviseleti tagságok és a hivatalból való tagok rendszere, amely így együttesen körülbelül 70 tagot tesz ki, úgyhogy Budapest népének akaratát a közgyűlés nem juttatja kifejezésre.

Jól mondta a kereszténypárt egyik vezére, aki arról beszélt, hogy a kereszténypárt megszínálta azt, hogy ennek az új törvénynek az alapján a baloldal sohasse jusson többségbe a budapesti városházán. Valóban, az ma a helyzet, hogy hiába Budapest népének minden akaratára egy baloldali városházi uralom érdekében, hiába fognak a szocialista és baloldali polgári tömegek többségükben ezeknek a pártoknak több szavazatot adni, mint akár a kereszténypártnak, akár pedig a kormánypártnak, a „megfejtelt demokrácia” mégis kisebbségben fogja tartani a nép többségének akaratát. Így lesz a többségből kisebbség és a kisebbségből tulnyomó többség. A kereszténypárt vezére nem

számolt azzal, hogy ők sem fognak örökké élni és a dolgok örök és törvényszerű forgásában nagyon könnyen elkövetkezhetik az idő, amikor ez a terv visszafelé fog elsülni. El kell következnie az időnek, amikor ugyanannak a népnek az akarata, amely ma szolgásgásban él, ki fog törni és a mai sötét és gonosz szándéku megnyomortítás helyébe a maga fölszabadító akaratát, a demokratikus gondolatot fogja győzelemre juttatni.

De sokszorosan van ez így a vármegyeházán, a megyei városokban és a községi képviselőtestületekben. Az az időpont, mikor Magyarországon szociáldemokraták bevonultak a tekintetes vármegye ódon falai közé, a magyar munkásmozgálm történetében fordulópontot jelent. „Fölszállott a páva a vármegyeházára!” és ha ez a bevonulás nem is jelenti már ma azt, hogy „másképpen lesz holnap”, annyi azonban bizonyos, hogy a vármegye öreg falai közül új reménységet viszünk a szenvedő, elnyomott magyar mezőgazdasági proletárság kunyhóiba és megkíséreljük fölemelni őket átkos nyomo-

ruságukból. A vármegye nem alkalmas terület az alkotásra. És ezért kevésbé lesz módunkban nekünk, szociáldemokratáknak, azonnal való eredmények elérésére. Ez a fontos tény azonban nem szegheti kedvét a szocialista közéleti embernek, mert a vármegyén keresztül hitet és reményt viszünk a megaláztatottaknak, a megbántottaknak, az elnyomottaknak. Hiszen Marx Károly megmondotta, hogy „a munkásosztály fölszabadítása csakis a munkásosztály műve lehet”. Sohasem volt ez a tétel aktuálisabb, mint éppen a mi időnkben. Meg kell nézni a mai megyei törvényhatóságokat, ha egy szociáldemokrata fölszólal, az egész közgyűlés mint egyetlen reakcionárius tömeg ordít és tombol, és erről a polgári társadalomról valóban el lehet mondani, hogy semmit sem tanult és mindent elfelejtett. Nem tanulta meg, hogy a nép érdekében való komoly cselekvés és munka tulajdonképpen a társadalom kazánjának

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

Forrás:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX szelepes tehermentesítése. Nem tanultak az elmúlt idők tapasztalatai nyomán semmit. Már elfelejtették ők Dózsát, Rákóczit, Kossuthot, az őszirózsás forradalmat és nagyon elfelejtették az azután következő időket is. *Községekben, városokban és megyén egyaránt figyelmeztetni kell őket a tanulságokra.* Hiszen a mi munkánk nem egyéb, mint az életre való jog követelése. Nem jelenti ez a követelés természetesen azt, mintha a mai tőkés társadalmi rendben a munkásosztály teljes jólétét el tudnók érni, a mai politikai és gazdasági rendben adott eszközök segítségével. Az életre való jog *ma* nem jelenti ennek a jognak teljes birtoklását. Itt csupán arról van szó, hogy a mai kapitalista világrendben egy viszonylagos életlehetőségről kell gondoskodniok az uralmon lévőknek és ezért kell munkálkodni azoknak, akik a munkásosztály harcában ezekben a testületekben helyet foglalnak.

A német községi politikának egyik legkiválóbb ismerője, Paul Hirsch egy könyvében arról beszél, hogy a szocialisták szempontjából rendkívül fontos, hogy a szocialista társadalmi rendre való átmenet, illetve a hatalom átvétele alkalmából legyen elég embere, aki a közigazgatásban és az üzemek vezetésében járatos. Németországban tehát már arról van szó, hogy a községi politika a szocialista társadalmi rendre való átmenet szempontjából bir nagy fontossággal. Mi, sajnos, egyelőre még nem tartunk itt. Mi még csak ott tartunk, hogy ezekben a közttestületekben megismerjük azt a közigazgatást, amelyet eddig kívülről ismertünk. A saját bőrünkön tapasztaltuk eddig, hogy mi a köz-

igazgatás. Szolgátságunk árán. Most megismerjük az urakat, látjuk őket szemtől-szembe, látjuk, hogyan csinálják a maguk osztálypolitikáját, milyen öntudatosan, milyen határozottan és elszántan védik osztályhelyzetüket. És nekünk is, akik bent vagyunk vagy bent leszünk a falusi, városi, ugynevezett önkormányzatokban, tanulnunk kell, hogy föl tudjunk lépni ellenfeleinkkel szemben. Olvasni és tanulni, megismerni és megbecsülni egymást, mert nem tudjuk, hogy melyik faluban vagy városban van a szocialista előrehaladásnak, a szocialista agitációnak olyan fáklyavivője, akit eddig nem ismertünk. És a szocialista jövőndő számára rendkívül fontos ez. *Termelje ki önmagából a vidék a szocialista mozgalom jövőndő tisztjeit.*

Emeljük föl a fejünket, tekintsünk a külföld felé. Az, ami Magyarországon ma van, a történelem szempontjából csak epizód. Ha vannak is ideig-óráig emberek, akik a haladás szekerének küllőit visszatartják, a történelem egyszerre csak el fogja rántani a kocsit és viszi előre az emberiséget. Ezért azt mondjuk: *amennyire vágyakozik a magyar föld népe a fölszabadulás után, amennyire él bennük az akarat, hogy a nyomort és szolgátságot megöljék, úgy dolgozzék minden ember a maga helyén a szocializmus győzelméért.*

háziyomda 1927 — 1695